

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL. M. v právní věci žalobce: **V.O.**, nar. ■■■, státní příslušnost U., t. č. bytem ■■■, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. J.OAM-785/ZA-ZA05-K07-2015,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 12. 2015, č. j. OAM-785/ZA-ZA05-K07-2015, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 10. 9. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti a ukrajinské národnosti, hlásí se k řecko-katolické církvi a není ani nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Nemá žádný majetek, nepobírá důchod ani sociální dávky. Do České republiky přicestoval v roce 2000 a dosud zde pobýval za účelem zaměstnání, na Ukrajinu jezdil na návštěvy, naposledy tam byl v roce 2012. Svou vlast opustil, protože tam nebyla práce. O mezinárodní ochranu žádá proto, že s Ukrajinou již nemá žádné spojení, ve vlasti nezůstali žádní jeho příbuzní. Žalobce je vdovec, počítá s pomocí své přítelkyně, občanky České republiky. Žalobce by chtěl v České republice žít a oženit se s přítelkyní. V žádosti také uvedl, že nikdy v minulosti o azyl nežádal. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Ve vlastnoručně psaném prohlášení výše uvedené zopakoval.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne. Žalobce upřesnil, že před odjezdem z Ukrajiny žil v rodinném domě rodičů, a to v obci Bogarevica v Iršavském regionu v Zakarpatské oblasti, kde měl také poslední registrovaný trvalý pobyt. Na tomto místě dle žalobce již 10 let nikdo nežije, členové jeho rodiny zemřeli a dle sdělení kamarádů tento dům spadl. Po příjezdu do České republiky v roce

2000 se žalobce usadil v Železném Brodě, kde bydlí v pronajatém domě s přítelkyní a dalšími osobami. Pracoval na brigádách, když měl pracovní vízum, montoval okna. Do České republiky přicestoval na vízum zařízené „nějakým mafiánem“ v Kyjevě, pak zde získal dlouhodobé vízum, které si prodlužoval. O skončení platnosti posledního povolení k pobytu nevěděl, jelikož „mafíán“ v Praze, který mu povolení vyřizoval, mu nezvedal telefon. O skutečnosti, že mu byl ukončen pobyt, se dozvěděl až od policie, dostal správní vyhoštění. Žalobce se na Ukrajinu nechce vrátit, protože tam již nikoho nemá, nesehnal by práci a obává se, že by ho vzali do války. Lidé říkali, že berou do armády do 60 let věku. Žalobce válčit nechce, neumí to, na válku je starý. Žádný povolávací rozkaz nedostal, na Ukrajině neměl v minulosti žádné problémy. Jeho vztah s přítelkyní trvá tři roky, bydlí na stejné adrese, každý ve svém pokoji pronajatého objektu. Znali se již dříve a chtěli by se vzít, přítelkyně je v předčasném důchodu, žalobce jí pomáhá finančně a při běžných denních činnostech. Přítelkyně žalobci v rozhovoru sdělila, že Českou republiku opustit nechce, jejich společný odjezd na Ukrajinu je tedy vyloučený.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 1. 6. 2015, Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2015 - Ukrajina, ze dne 28. 1. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015, Ukrajina, ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015, Ukrajina, ze dne 25. 2. 2015, a Informací MZV ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015, č. j. 98524/2014/LPTP ze dne 16. 4. 2014, dále č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 a také č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015, a také z informací Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ v aktuálním znění. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce není ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod v smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce dle žalovaného také v průběhu správního řízení nezmínil nic, co by svědčilo o jeho odůvodněné obavě z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na účelovost jednání žalobce a jeho snahu legalizovat svůj další pobyt v České republice žádostí o mezinárodní ochranu. Ke konfliktu na Ukrajině jako možnému azylovému důvodu žalovaný uvedl, že Zakarpatská oblast není konfliktem dotčena. Dále konstatoval, že dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíků, vydané v roce 1979 v Ženevě, nejsou osoby donucené k opuštění vlasti na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, považovány za uprchlíka. Pokud jde o obavy žalobce z odvodu do armády, žalovaný zdůraznil, že výkon vojenské služby je legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Samotná povinnost každého občana Ukrajiny účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace dalšího vojenského výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství, nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů. Žalovaný dále uvedl, že v České republice nebyl

udělen azyl nikomu z rodinných příslušníků žalobce, který tak nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, tj. za účelem sloučení rodiny. Žalovaný také zkoumal, zda žalobci nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že žalobce je dospělou, zdravou a plně svéprávnou osobou a dodal, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení ani výslovně nedomáhal. Žalovaný dále v souladu s § 28 zákona o azylu současně posuzoval, zda žalobce nesplňuje podmínky k udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný také nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle žalovaného na Ukrajině rovněž neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech Ukrajiny, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti. Žalovaný zdůraznil, že Zakarpatská oblast, kde žalobce před odjezdem z vlasti žil, není násilím bezprostředně zasažen. Žalovaný také vyloučil, že by případné vycestování žalobce na Ukrajinu představovalo postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Samotná existence rodinných vazeb nemůže být dle žalovaného důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu neudělil. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, nebyl mu udělen ani tento typ doplňkové ochrany.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Namítal, že žalovaný vycházel při posuzování situace na Ukrajině z nepřesných informací a vůbec nehodnotil extrémní nárůst korupce a naprosté ignorace právních předpisů úředním aparátem. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Obává se pronásledování pro své pacifistické přesvědčení, zvolil proto útěk do stabilní, válkou nezasážené země. Žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho snahu vyhnout se bojům jako snahu o vyhnutí se vojenské službě, dle žalobce se však jednalo o projev jeho trvalého pacifistického postoje. Na Ukrajině navíc dle žalobce nejde o obranu státu, ale o donucení k účasti na bojích proti vlastním krajanům. Žalobce se domnívá, že splňuje rovněž podmínky pro udělení doplňkové ochrany uvedené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť konflikt na Ukrajině nelze vnímat jako přechodný, naopak lze předpokládat jeho eskalaci. Ekonomickou situaci na Ukrajině považuje žalobce za katastrofální, při návratu na Ukrajinu se obává smrti hlady nebo v občanské válce. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Pokud jde o posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině,

žalovaný zdůraznil, že vycházel z aktuálních zpráv založených ve správním spise. K obavám žalobce z případného odvodu do armády konstatoval, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností. Ohledně žalobcova deklarovaného pacifistického postoje uvedl, že tuto skutečnost měl žalobce namítat již v průběhu správního řízení. Žalobce však během správního řízení neuvedl žádné specifické skutečnosti, které by dokládaly výhradu svědomí a vypovídaly o výjimečnosti situace žalobce. Na Ukrajině je možné odepřít z důvodu svědomí a náboženství službu v armádě a vykonávat náhradní vojenskou službu (viz Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 15. 1. 2015), je však nutno politické či náboženské přesvědčení během správního řízení prokázat. Žalovaný zdůraznil, že nemůže dovozovat důvody morálního přesvědčení žalobce, pokud je v průběhu správního řízení neuvedl. Pokud jde o žalobní námitku týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, dle něhož současný konflikt na Ukrajině nelze označit za totální. V případě, že konflikt nemá charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace. Žalobce však neprokázal, že by vážnou újmu v zemi původu již utrpěl, ozbrojený konflikt v Zakarpatské oblasti neprobíhá a navíc je tato oblast od oblastí zasažených boji dostatečně vzdálena. Žalovaný připomněl výjimečnost institutu azylu, který nemá sloužit jako náhrada institutů uvedených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a odkázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, o existenci vyvratitelné domněnky, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, pokud byla podána až ve chvíli, kdy žadateli hrozilo vyhoštění.

Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska azylu dle § 12 písm. b) a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu,

jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Podle § 28 odst. 1, 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

V první řadě soud přistoupil k přezkoumání splnění podmínek k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

K otázce odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby se zásadním způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz): *Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím. Azylově relevantní situaci by také založila hrozba, jež by v dané zemi původu vymezila brance jako určitou sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Branci mohou být na základě konkrétních skutkových okolností považováni za specifickou sociální skupinu, jejíž příslušníci mohou mít odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud na jedné straně čelí hrozbě násilí ze strany teroristických skupin pro případ, že základní vojenskou službu nastoupí, přičemž příslušný stát (Alžírsko) není schopen jim před tímto nebezpečím poskytnout dostatečnou ochranu, a na straně druhé naopak čelí hrozbě trestů odnětí svobody a dalších sankcí ze strany státu pro případ, že by vojenskou službu nastoupit odmítli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83, publ. pod č. 2406/2011 Sb. NSS). Tyto obecné závěry však nelze vztáhnout na případ žalobce.*

Žalobce v žalobě tvrdí, že odmítá vojenskou službu, protože je zapřisáhlým pacifistou. O možnosti výkonu náhradní služby, v případě odmítnutí služby v armádě z důvodů svědomí se zmiňuje Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 15. 1. 2015 (správní spis, č. I. 34). Tatáž informace uvádí, že odepření vojenské služby z jiných důvodů není možné, avšak *lidé vyhýbající se odvodu do armády z jiných důvodů mohou dostat trest pohybující se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce 2 až 5 roků. Za vyhýbání se odvodu nebo mobilizaci bylo v roce 2014 údajně odsouzeno 32 osob (v roce 2013 nikdo). Analýzou některých z těchto případů (16) bylo zjištěno, že všichni, kdo byli uznáni za vinné, byli odsouzeni k administrativní pokutě, veřejné službě nebo dostali podmíněný trest. Z výše uvedeného tedy nevyplývá, že by branná povinnost na Ukrajině představovala ve vztahu k žalobci pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu z tohoto*

důvodu hrozila vážná újma.

Žalovaný má také pravdu v tom, že v průběhu správního řízení se žalobce o svém pacifistickém přesvědčení vůbec nezminil, a žalovaný se proto k této okolnosti nemohl v napadeném rozhodnutí vyjádřit. I pro správní řízení zahájená po 20. 7. 2015, pro která je možno použít přímý účinek čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, primárně platí, že žadatel o mezinárodní ochranu má povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 36).

Žalobce dále zdůrazňoval špatnou ekonomickou situaci na Ukrajině. Tato okolnost je však neslučitelná s taxativně a přísně vymezenými důvody pro udělení azylu dle citovaného § 12 zákona o azylu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu. Ukrajina se sice dle zpráv o zemi původu žalobce v současnosti potýká s ekonomickou krizí, tato situace však postihuje velkou část obyvatel bez rozdílu, a proto ani v případě žalobce nelze tuto okolnost zhodnotit jako azylově relevantní. Touha po lepším životě není rovněž slučitelná s důvody pro udělení azylu.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný vycházel z nepřesných informací, je třeba zdůraznit, že žalobce měl možnost před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit se s obsahem podkladů pro rozhodnutí, vznést proti nim námitky, případně je doplnit o materiály, o kterých se domnívá, že by více vystihovaly vážnost situace na Ukrajině. Z protokolu o seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 2. 12. 2015 však vyplývá, že nic z toho neudělal. Žalobce žalovanému nemůže v žalobě s úspěchem vyčítat, že se nezabýval „extrémním nárůstem korupce a naprostou ignorací právních předpisů úředním aparátem“, pokud žalobce tyto důvody nezmiňoval jako důvody svého odchodu z vlasti, respektive žádosti o mezinárodní ochranu.

K otázce udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný možnými důsledky návratu žalobce do vlasti podrobně zabýval. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, ani že by byl na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, existence branné povinnosti nemůže být sama osobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se jedná o závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 – 24). Zhoršená bezpečnostní situace

panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečností situace stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Místo posledního pobytu žalobce v obci Bogarevica v Zakarpatské oblasti není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze strany separatistů nijak zasaženo. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky dle § 14a odst. 2 písm. d), což žalobce ostatně ani nenamítal.

Soud uzavírá, že žalovaný dostal své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav a řádně se vypořádal se všemi žalobcem uváděnými důvody odchodu ze země původu.

Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu.

Navíc pokud žalobce nespatořoval důvod k podání žádosti o mezinárodní ochranu při svém příjezdu do České republiky, ale až v okamžiku, kdy mu reálně hrozilo udělení správního vyhoštění, svědčí to podle názoru zdejšího soudu o účelovosti jeho jednání spíše než o opodstatněnosti jeho obav z návratu na Ukrajinu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany má být podána bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska prostorového (srov. rozsudek ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51). Lze tedy uzavřít, že závěr žalovaného, že žalobce si žádostí o mezinárodní ochranu pouze chtěl zlegalizovat pobyt na území České republiky, je správný.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 3. května 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.,
samosoudkyně